

23-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - শিৱবাবা হৈছে এক নম্বৰ নিষ্কাম নিমিত্ত, তোমালোকে নিজৰ পুৰণি টালি-টোপোলা তেওঁক স্থানান্তৰ কৰি দিয়া, তেতিয়া তোমালোকে সত্যযুগত সকলো নতুন পাই যাবা"

*প্ৰশ্ন:- পিতাই কোনসকল সন্তানৰ সকলো প্ৰকাৰৰ তত্বাৱধান কৰিবলগীয়া হয়?

*উত্তৰ:- যিসকলে নিশ্চয়বুদ্ধি হৈ সকলো খবৰ পিতাক দিয়ে, প্ৰতিটো খোজতে পিতাৰ পৰা উপদেশ লয় – এনেকুৱা সন্তানসকলৰ পিতাই বৰ যত্ন লয়। বাবাই কয় – প্ৰিয় সন্তানসকল, কেতিয়াও শ্ৰীমতত সংশয় আনিব নালাগে। সংশয় আহিলে মায়াই বহুত লোকচান কৰি দিব। তোমালোকক লায়ক হ'ব নিদিব।

*গীত:- দ'ৰ পৰ আয়ে হে... (দুৱাৰলৈ আহিছো...)

ওম্ শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলে গীতটি শুনিল। সন্তান তেওঁলোককে কোৱা হয় যি পিতাৰ হৈ যায়। পিতাই বুজাইছে – এয়া অন্তিম মৰজীৱা (জীৱিত অৱস্থাতে পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা মৃত) জন্ম। এয়া সন্তানসকলে জানে, শ্ৰীমতৰ গায়ন আছে। শ্ৰীমদ্ ভগৱানুবাচ। সেই গীতাত কৃষ্ণৰ নাম দি দিছে। কিন্তু প্ৰথমতে শিৱবাবা, পিছত ব্ৰহ্মা, তাৰ পিছত কৃষ্ণ। তেনেহ'লে শ্ৰীমত কৃষ্ণৰ বুলি কোৱা নহয়, তেওঁ হৈছে দৈৱী গুণ সম্পন্ন মনুষ্য। মনুষ্যক পতিত-পাৱন বুলি কোৱা নহয়। পতিতৰ পৰা পাৱন বনাওঁতা এজন পিতায়ে হয় যাৰ শ্ৰীমতত তোমালোকে চলি আছ। নিৰাকাৰ পৰমাত্মা সকলো ধৰ্মৰ মানুহৰ পিতা। কৃষ্ণক সকলোৱে নামানে। খ্ৰীষ্টিয়ানসকলে যীশুখ্ৰীষ্টক ফাদাৰ (পিতা) বুলি মানে, কৃষ্ণক নহয় কিয়নো খ্ৰীষ্টিয়ানসকল হৈছে যীশুখ্ৰীষ্টৰ মুখ বংশাৱলী।

শিৱবাবাই আহি তোমালোকক নিজৰ কৰি লয়। তেওঁ কয় – শিৱ হাতত লৈ পিতাৰ হৈছা – তেওঁ উপদেশ মানি চলিবৰ বাবে। সন্তানসকলে তেওঁক মত দিয়াৰ দৰকাৰ নাই। তেওঁ নিজে মত দিওঁতা। এনেকুৱা নহয়, এয়া কিয় ক'লে? নহয়, এয়াতো সকলোৱে সন্তান। শিৱবাবা প্ৰখ্যাত। তেওঁ যি মত দিব, যি কৰিব, শুদ্ধই কৰিব। এই সাকাৰৰ (ব্ৰহ্মা) দ্বাৰা যি কৰাব সেয়া শুদ্ধই হ'ব কিয়নো কৰনকৰাৱনহাৰ হয়। তেওঁকো এওঁৰে মত দিয়ে যে এয়া কৰা। তোমালোকৰ সংযোগ হৈছে শিৱবাবাৰ লগত। কাৰোৰে অৱগুণ চাব নালাগে, শ্ৰীমতত চলিব লাগে। শিৱবাবা হৈছে নিৰাকাৰ, সাক্ষী। তেওঁৰ ইয়াত ঘৰ নহয়। তোমালোক ইয়াত পৰৰ ঘৰত থাকা। পিছত স্বৰ্গলৈ গৈ নিজৰ ঘৰত থাকিব। শিৱবাবাই কয় – মইতো নাথাকো। মইতো সংসমত অলপ সময়ৰ কাৰণে আহো।

তোমালোক হৈছা সঁচা-সঁচা আত্মিক মুক্তি সেনা। পৰম পিতাই নিৰ্দেশ দি আছে, হুবহু কল্পৰ আগৰ নিচিনাকৈ। কল্পৰ আগতে যি নিৰ্দেশনা দিছিল সেয়াই দিব। দিনে-ৰাতিয়ে গুপ্ততকৈ গুপ্ত কথা শুনাই থাকে। নতুন কোনোৱে বুজিব নোৱাৰে। কৰাচীৰ পৰাই মুৰুলী শুনাই থকা হৈছে। প্ৰথমে বাবাই মুৰুলী শুনোৱা নাছিল, ৰাতি দুই বজাত উঠি 10-15 পৃষ্ঠা লিখিছিল। শিৱবাবাই লিখাইছিল, পিছত তাৰ কপি উলিওৱা হৈছিল। ভক্তিমাৰ্গত ডাঙৰৰ ডাঙৰ কিতাপ লিখা হয়। তেওঁলোকে সেইবোৰ পিছত ৰাখি থয়। তোমালোকে কিমান ৰাখিবা কিয়নো জানা যে এই সকলোবোৰ বিনাশ হ'ব। চিত্ৰ আদিও অলপ সময়ৰ কাৰণে পিছত এয়া মাটিত পোত খাই যাব। তাত শাস্ত্ৰও নাথাকে, চিত্ৰও নাথাকে। এয়া যিবোৰ চলি আছে, কল্পৰ পিছত পুনৰ হ'ব। শাস্ত্ৰ আদি দ্বাপৰৰ পৰা আৰম্ভ হ'ব। যাৰ বাবে পিতাই বুজাই – ইয়াৰ দ্বাৰা পৰমধামৰ ৰাস্তা পোৱা নাযায়। গ্ৰন্থসমূহ আগতে বহুত সৰু আছিল, দিনে-প্ৰতিদিনে ডাঙৰকৈ বনাই গৈ থাকে। প্ৰকৃততে শিৱবাবাৰ জীৱন কাহিনী ডাঙৰকৈ বনাব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ জীৱন কাহিনী জানা।

পিতাই বুজাই – মই ভক্তি মার্গত কি কি কৰো। ভক্তি মার্গতো বীমা কৰাওঁ। ঈশ্বৰৰ অৰ্থে মানুহে দান কৰে। কয় নহয় যে এওঁ ঈশ্বৰৰ অৰ্থে কৰিছে সেইবাবেইটো ধনীৰ ঘৰত জন্ম লৈছে। ভক্তি মার্গত ধৰ্মাত্মা বহুত থাকে। বাবাই কয় – মই সন্তানসকলক পিছৰ জন্মত ইয়াৰ বাবে অল্পকালৰ ফল দি আহিছো। ভাল বা বেয়া ফল পোৱা যায় নহয়নে। কিমান ডাঙৰ বীমা হ'ল। যিয়ে যেনেকুৱা কৰ্ম কৰে সেই অনুসৰি ফল পায়। মায়াই উল্টা কৰ্ম কৰায়, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে দুখ পোৱা। এতিয়া মই তোমালোকক এনেকুৱা কৰ্ম শিকোওঁ, যাৰ বাবে কেতিয়াও দুখ নহ'ব আৰু তাত মায়াও নাথাকে। গতিকে যিয়ে যিমান বীমা কৰে।

শিৱাবাবাও এক নম্বৰ নিমিত্ত। অন্যসকলৰ আসক্তি যায়, কোনো নিমিত্তই কাৰোবাৰ জীৱন নষ্ট কৰিও দিয়ে। বাবাক চোৱা কেনেকুৱা নিমিত্ত। তেওঁ কয় – এই সকলোবোৰ সন্তানসকলৰ বাবে। তোমালোকৰ পুৰা সংযোগ শিৱাবাবাৰ লগত। পিতাই কয় – মই সঁচা অৰ্থত নিমিত্ত হওঁ। মই নিজে সুখ নলওঁ, সন্তানসকলক গোটেই ৰাজধানী দি দিওঁ। এই বাবায়ো (ব্ৰহ্মা) কয় – মই পুৰা বীমা কৰাই লৈছো। তন-মন-ধন সকলো সেৱাৰ বাবে। সিদ্ধিত এফাকি কথা আছে – “হথ জিসকা হিংয় পহলা পুৰ সো পহুঁচে...” (দাতাৰ সমান হাত হ'লে তেতিয়া প্ৰথম নম্বৰত যায়) দুই মুঠি দিলে মহল পোৱা যায়। চোৱা, এতিয়া ঘৰ সজোৱা হৈছে, কোনোৱে এটকা পঠাই – আমাৰ ইটা লগাই দিবা... আৰে, তুমি আটাইতকৈ সুন্দৰ মহল পাবা কিয়নো তুমি গৰীব। মই হৈছোৱে দৰিদ্ৰ নিবাসী। গৰীবৰ এটকা, ধনীৰ ১০ হাজাৰ। দুয়োজনে একে মৰ্যাদা লাভ কৰে। ধনীসকল কাংচিতহে আছে। কন্যাসকল সকলোতকৈ মুক্ত। চোৱা, এক নম্বৰত মম্মাই গ'ল। বাবাই সকলো দিলে তথাপিও প্ৰথমে লক্ষ্মী পিছত নাৰায়ণ, কিমান আচৰিত খেল!

কেতিয়াও কোনো কথাত সংশয় আনিব নালাগে। অলপো সংশয় আনিব নালাগে। বহুত মিঠা হ'ব লাগে। খোজে প্ৰতি শ্ৰীমত ল'ব লাগে। নহ'লে মায়াই বহুত লোকচান কৰাই দিব। কিমান সন্তানক নিৰ্দেশনা দিবলগীয়া হয়। বাবাই কয় পুৰা বাতৰি লিখা। বাবাই সকলো প্ৰকাৰে চম্ভাল কৰিব। বাবাৰ বহুত উৎসুক হৈ থাকে – এই সন্তানসকলৰ উন্নতি হওঁক। পঢ়াৰ ওপৰত পুৰা ধ্যান দিব লাগে। তোমালোক হৈছা অতি মৰমৰ ঈশ্বৰীয় বিদ্যাৰ্থী। ভগৱানুবাচ গোৱা হয়, কিন্তু কৃষ্ণৰ নাম দি দিছে। কৃষ্ণও সকলো মনুষ্যতকৈ উচ্চ। প্ৰথম নম্বৰত শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাম দিয়ে, নাৰায়ণৰ কিয় নিদিয়? কৃষ্ণ হৈছে শিশু, সতোপ্ৰধান। পিছত যুৱক, বৃদ্ধ অৱস্থা হয়। বালকক ব্ৰহ্ম জ্ঞানী বুলি কোৱা হয়। শিশুসকলৰ দ্বাৰা পাপ নহয়। কৃষ্ণৰো জন্মদিন পালন কৰে, কৃষ্ণক দ্বাপৰলৈ লৈ গৈছে। এয়া সকলো পিতাইহে বুজায়।

বৰ্তমান সময়ত তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈছা উত্তম। তোমালোক ঈশ্বৰীয় সন্তান হোৱা। সত্যযুগত ঈশ্বৰীয় সন্তান বুলি কোৱা নহয়। ঈশ্বৰৰ পৰা নিশ্চয় স্বৰ্গৰ প্ৰাপ্তি হয়। এয়া তোমালোকৰ অতি অমূল্য দুৰ্লভ জীৱন, সকলোৰেতো হ'ব নোৱাৰে। এই নাটকখনেই এনেকৈ বনোৱা হৈছে। যিসকলে কল্পৰ আগতে পঢ়িছিল, তেওঁলোকে এতিয়া পঢ়ি আছে। ভগৱানে নিশ্চয় ভগৱান ভগৱতী ৰচনা কৰে। কিন্তু তেওঁলোকক আমি ভগৱান ভগৱতী বুলি ক'ব নোৱাৰো, কিয়নো ভগৱান এজনেই। সেই নিৰাকাৰৰে সকলো মহিমা। সাকাৰৰ জানো মহিমা হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক নিৰাকাৰে এনেকুৱা বনালে। তোমালোকেও পিতাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ মালিক হৈ আছা। ৰাজযোগ শিকি আছা। গীতাতে ৰাজযোগৰ বৰ্ণনা আছে। যেতিয়া ৰাজ্য স্থাপন হৈছিল, তেন্তে সেই সময়ত বিনাশো হৈছিল। এতিয়া হৈছে সংগম। শিৱাবাৰা যেতিয়া আহে তেতিয়া খেল পুৰা কৰে। পিছত কৃষ্ণৰ জন্ম হয়। ভক্তি মার্গত বহুত ডাঙৰ ডাঙৰ মন্দিৰ বনায়। সেই মন্দিৰবোৰত অলেখ সম্পত্তি আছিল। এতিয়াতো সকলো লোপ হৈ গৈছে। ভক্তি মার্গত শাস্ত্ৰ পঢ়ি পঢ়ি, যাত্ৰা কৰি কৰি, মন্দিৰ বনাই বনাই, খৰচ কৰি কৰি ভাৰত কঙাল হৈ গৈছে।

এতিয়া তোমালোক মাষ্টৰ জ্ঞানসাগৰ হৈ গৈছা। পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ, আনন্দৰে পৰিপূৰ্ণ। এয়া সকলো পিতাৰে মহিমা। পিতাই কয় – ভাৰত সকলোতকৈ সুন্দৰ তীৰ্থস্থান। কিন্তু কৃষ্ণৰ নাম দিয়া বাবে সকলো মান শেষ কৰি দিছে। নহ'লে সকলো শিৱ মন্দিৰতে ফুল অৰ্পণ কৰিলেহেঁতেন। সকলোৰে সংগতি দাতা এজনে। আধাকল্প তোমালোকে

প্ৰালঙ্ঘন ভোগ কৰি তললৈ আহি যোৱা, সকলোৱে তমোপ্ৰধান হ'বই লাগিব। এতিয়া পিতাই কৈছে যি টালি-টোপোলা আছে সকলো মোক দি দিয়া তেতিয়া তোমালোকক স্থানান্তৰ কৰি সত্যযুগত দি দিম। মই নিজেতো নলওঁ। মানুহেতো নিজৰ কাৰণে কৰে পুনৰ কয় আমি নিষ্কামভাৱে কৰো। কিন্তু নিষ্কাম ভাৱে কোনেও কৰিব নোৱাৰে। প্ৰত্যেক বস্তুৰ ফল নিশ্চয় পোৱা যায়। মইতো তোমালোক সন্তানসকলক অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন দিওঁ। তোমালোকৰ কাৰণে বৈকুণ্ঠ লৈ আহো। সন্তানসকলক সাৰভৌমত্বৰ উপহাৰ দিওঁ। তেনেহ'লে সেয়া ল'বলৈ লায়ক হোৱা উচিত। স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব লাগে। হাততে বৈকুণ্ঠ পোৱা যায়। চেকেণ্ডতে জীৱনমুক্তি অথবা চেকেণ্ডতে বাদশ্বাহী। দিব্য দৃষ্টি দাতা হৈছে শিৱবাবা। চেকেণ্ডতে বৈকুণ্ঠলৈ লৈ যায়, এই সাক্ষাৰ বাবাৰ (ব্ৰহ্মা) হাতত চাবি নাই। পিতাই কয় – মই তোমালোক সন্তানসকলক ৰাজ্য-ভাগ্য দিওঁ। মই ৰাজত্ব নকৰো। পুনৰ যেতিয়া তোমালোক ভক্তিমাৰ্গলৈ যাবা তেতিয়া তোমালোকক দিব্য দৃষ্টিৰ দ্বাৰা মনোৰঞ্জন কৰাম। পিতাই কিমান ভালদৰে বুজায়।

বাবা কল্প-কল্প, কল্পৰ সংগমত এবাৰে আহে। বাকী ইমান অৱতাৰ আদি যি দেখুওৱায় সেয়া সকলো মিছা। এই শাস্ত্ৰ আদি সকলো হৈছেই ভক্তি মাৰ্গৰ। সেয়াও সকলো পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত, নতুনকৈ একো বনোৱা হোৱা নাই। যিবোৰ হৈ আছে সেয়া নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, সাক্ষী হৈ চোৱা। বাবাই বহুত ভালদৰে বুজায় – সন্তানসকল, মই তোমালোকৰ বীমা কৰাওতা বণিক হওঁ। তোমালোকৰ এক পইচাও অথলে যাব নিদিওঁ। কড়িৰ পৰা তোমালোকক হীৰা তুল্য বনাওঁ। এই সকলো শিৱবাবাই এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) দ্বাৰা কৰায়। তেওঁ হৈছে কৰনকৰাৱনহাৰ। তেওঁ নিৰাকাৰ আৰু নিৰহংকাৰী হয়। ঈশ্বৰ পিতাই কেনেকৈ বহি পঢ়ায়। এনেকৈ নকয় যে চৰণত আহি পৰা। পিতা হৈছে একান্ত বাধ্য সেৱক। পিতাই কয় – যাক মালিক বনাওঁ তেওঁলোকে প্ৰথমে বহুত সুখ ভোগ কৰে, এতিয়া দুখী হৈছে। সুখো বহুত পায়। কোনো ধৰ্মই ইমান সুখ নাপায়। এনেকৈ ক'ব নোৱাৰা যে ভাৰতবাসীক কিয়? অন্যসকলে কি কৰিলে? হেৰ', ইমান মানুহ আছে, সকলোৱেতো আহিব নোৱাৰে। নাটক বনাই থোৱা আছে। ভাৰততে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। ভগৱানে আহি সঁচা ৰাজযোগ শিকাইছিল। পিতাই কয় – মই পুনৰ আহিছো। তোমালোকে ৮৪ জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰিলা এতিয়া পুনৰ ঘৰলৈ উভতি যাবা। এই চোলা বহুত পুৰণি হৈ গৈছে। সাপৰ নিচিনা। সন্ন্যাসীসকলে আকৌ কয় আত্মা, পৰমাত্মাত লীন হৈ যায়। এনে অৱস্থাত থাকি থাকি পিছত শৰীৰ এৰি দিয়ে। কিন্তু ব্ৰহ্মত কোনেও লীন নহয়। কিন্তু তেওঁলোকৰ মাজতে কোনোৱে বহুত তীখৰ হয়। শান্তিত বহি শৰীৰ এৰে। ব্ৰহ্মতো বাবা নহয়। এয়া তেওঁলোক বেচেৰাহঁতৰ ভ্ৰম। যেনেকৈ হিন্দুসকলৰ এয়া ভ্ৰম যে আমি হিন্দু ধৰ্মৰ। হেৰ' হিন্দু ধৰ্ম ক'ৰ পৰা আহিল? সেয়াতো হিন্দুস্থানৰ নাম। সত্যযুগত এটাই ধৰ্ম আছিল। এতিয়া চোৱা কিমান ধৰ্ম! কিমান ভাষা! তাত এটাই ভাষা হ'ব। কয় – এখন চৰকাৰ হওক কিন্তু সকলো চৰকাৰ কেনেকৈ এক হ'ব। ভাতৃত্ববোধ কি সেয়াও বুজি নাপায়, সৰ্বব্যাপক বুলি কৈ দিয়ে গতিকে পিতৃত্ববোধ হৈ গ'ল, পুনৰ পিতা বুলি কৈ কাক মাতিব। এয়াও বুজিবলগীয়া কথা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) কাৰোৰে অৱগুণ চাব নালাগে, এজন শিৱবাবাৰ লগত সংযোগ ৰাখি তেওঁৰ যি শ্ৰীমত পোৱা যায় সেয়া শুদ্ধ বুলি ভাবি চলি যাব লাগে। শ্ৰীমতত কেতিয়াও সংশয় আনিব নালাগে।
- (2) নিজৰ তন-মন-ধনৰ পূৰা বীমা কৰিব লাগে। খোজে প্ৰতি শ্ৰীমত ল'ব লাগে। পঢ়াৰ ওপৰতো পূৰা ধ্যান দিব লাগে।

*বৰদান:-

স্বাভাৱিক মনোযোগ বা অভ্যাসৰ দ্বাৰা স্বভাৱৰ পৰিৱৰ্তন কৰোতা সিদ্ধি স্বৰূপ হোৱা।

তোমালোক সকলোৰে নিজস্ব সংস্কাৰ হৈছে মনোযোগ। মানসিক চাপত থাকিব জানা যেতিয়া তেনেহ'লে মনোযোগ ৰখাটো কি ডাঙৰ কথা। গতিকে এতিয়া মনোযোগ দিয়াৰ বাবেও মানসিক চাপৰ সৃষ্টি নহওক, কিন্তু স্বাভাৱিক মনোযোগ হওক। আত্ম অনাসক্ত (detached) হোৱাৰ স্বাভাৱিক অভ্যাসী। অনাসক্ত আছিলো, অনাসক্ত হওঁ আকৌ অনাসক্ত হ'ম। যেনেকৈ এতিয়া বাণীত অহাৰ অভ্যাস স্বাভাৱিক হৈ গৈছে, তেনেকৈ শব্দ ৰহিত, অনাসক্ত হোৱাৰ অভ্যাসো স্বাভাৱিক হৈ যাওক তেতিয়া অনাসক্তিৰ শক্তিশালী প্ৰকল্পনৰ দ্বাৰা সেৱাত সহজে সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰিবা আৰু এই স্বাভাৱিক অভ্যাসে স্বভাৱো পৰিৱৰ্তন কৰি দিব।

*প্ৰোগান:-

অশৰীৰী হোৱাৰ কছৰং আৰু ব্যৰ্থ সংকল্পৰ ভোজনৰ প্ৰতি সতৰ্ক হোৱা তেতিয়া সদায় স্বাস্থ্যৱান হৈ থাকিবা।

!!ওম শান্তি!!

***